

Danuta Moroz

Centrum Edukacji Nauczycieli w Suwałkach

Scenariusz zajęć do I etapu edukacyjnego

Temat: HALO – WZYWAMY POMOC.

Hasło programowe:

(wg podstawy programowej kształcenia ogólnego dla szkół podstawowych):

- uczeń dba o bezpieczeństwo własne i innych; wie, jak trzeba zachować się w sytuacji wypadku,
- uczeń wie, do kogo zwrócić się o pomoc w sytuacji zagrożenia życia lub zdrowia.

Cel ogólny:

Uświadomienie uczniom, kiedy i jak należy używać numeru alarmowego 112.

Cele szczegółowe:

Uczeń:

- zna numery alarmowe i wie, jak wezwać pomoc,
- wie, w jakich sytuacjach należy wezwać odpowiednie służby,
- potrafi przyporządkować numer do obrazka odpowiadającego danym służbom ratowniczym,
- wie, jakie informacje należy podać w razie zagrożenia.

Metody pracy:

- podające: rozmowa, wyjaśnienie,
- poszukujące: klasyczna metoda problemowa, zabawy dydaktyczne,
- operatywne: działań praktycznych.

Formy pracy:

- indywidualna,
- grupowa,
- zbiorowa.

Środki dydaktyczne:

wiersz „Numer alarmowy 112”, piłka, emblematy, kijki, kolorowe kółka – sygnalizacja świetlna, paski białego papieru, ilustracje (pożar domu, zamaskowanego człowieka włamującego się do domu – złodzieja, leżącą, nieprzytomną osobę), zdjęcia do treści zajęć (m.in. pojazdów ratunkowych), przybory do malowania, rysowania i klejenia, napisy: POLICJA, STRAŻ POŻARNA, POGOTOWIE RATUNKOWE, numer alarmowy 112, koła w trzech kolorach: czerwonym, niebieskim, żółtym, karta pracy indywidualnej, aparat telefoniczny, naklejki.

PRZEBIEG ZAJĘĆ:

1. Zabawa „Znam swój adres”¹

Uczniowie siedzą w kole. Nauczyciel trzyma piłkę i mówi: „Jestem Adela Adamska, mieszkam w Misiaczkowie, na ulicy Parkowej nr 1”, następnie toczy piłkę do wybranego ucznia i mówi: „Ja swój adres znam, gdzie ty mieszkasz, powiedz nam”. Wybrany uczeń przedstawia się, podaje swój adres, a następnie przekazuje piłkę kolejnej osobie, mówiąc: „Ja swój adres znam”. Zabawę kończymy, kiedy wszyscy uczniowie podadzą swój adres.

2. Zabawa ruchowa „Sygnalizacja świetlna”

Nauczyciel i uczniowie wyznaczają drogę, po której poruszają się piesi i pojazdy. Dyżurny rozdaje uczniom emblematy „użytkownicy drogi” – podział klasy na 4 grupy (załącznik nr 1). Nauczyciel objaśnia zachowania poszczególnych użytkowników drogi:

- „pieszy” – uczniowie indywidualnie lub w parach spacerują po chodniku,
- „rowerzysta” – uczniowie naśladują zakładanie kasku i jazdę rowerem (w dłoniach trzymają kijek – kierownicę i truchtem poruszają się po sali),
- „kierowca samochodu” – uczniowie, którzy są kierowcami „zapinają pasy” i naśladują trzymanie kierownicy,
- „pasażer samochodu” – „siada” z tyłu za kierowcą samochodu, zapina pasy, a następnie rękoma obejmuje w pasie kierowcę.

Na hasło nauczyciela uczniowie stają się użytkownikami drogi.

Nauczyciel za pomocą kolorowych świateł (załącznik nr 2) kieruje ruchem drogowym:

- zielone – samochody i rowerzyści „jadą”,
- żółte – „przygotowują się do jazdy”,
- czerwone – „stoją”,
- „przejdzie dla pieszych” – dzieci stają przed pasami, spoglądają w lewo, następnie w prawo, jeszcze raz w lewo i przechodzą po pasach na drugą stronę (pasy można przygotować z pasków białego papieru).

3. Rozmowa przy ilustracjach

Nauczyciel mówi uczniom, że na dzisiejszych zajęciach będą rozmawiali o bezpieczeństwie. Dowiedzą się, jak należy zachować się w sytuacji zagrożenia.

Dzieci siedzą w kręgu przed tablicą, na której znajdują się zdjęcia przedstawiające: pożar domu, zamaskowanego człowieka włamującego się do domu – złodzieja, leżącą, nieprzytomną osobę (załącznik nr 3).

Nauczyciel informuje uczniów, że był świadkiem wydarzeń prezentowanych na obrazkach i wie, jak w takiej sytuacji należy postąpić. Pyta dzieci, jak one zachowałyby się w analogicznej sytuacji i do kogo zwróciłyby się po pomoc, tj. zadzwoniły.

Na tablicy nauczyciel zawiesza ilustracje pojazdów: straży pożarnej, pogotowia ratunkowego, policji (załącznik nr 4), a następnie prosi uczniów, aby obok ilustracji umieścili właściwy napis (załącznik nr 5). Informuje dzieci, że istnieje specjalny numer alarmowy 112, którego można

¹ www.edukacja.edux.pl/p-13719-na-pomoc-poznajemy-numery-alarmowe-scenariusz.php [data dostępu: 20.05.2015].

użyć w każdej z trzech prezentowanych sytuacji. Nauczyciel tłumaczy uczniom, że numer 112 to wspólny numer dla pogotowia, policji i straży pożarnej.

Rozmowę kończy wspólne sformułowanie zasady: „Gdy potrzebuję pomocy, zwracam się do osoby dorosłej lub dzwonię na numery alarmowe”.

4. Zabawa ruchowa „Na ratunek”

Uczniowie losują kartki z nazwami służb ratunkowych, według których zostają podzieleni na grupy: pogotowie, policja, straż pożarna.

Uczniowie siedzą w kręgu na krzeselkach. Nauczyciel prosi, aby dokładnie zapamiętali, do jakiej służby zostali przydzieleni, następnie rozpoczyna zabawę: podaje nazwę służby ratunkowej i pokazuje odpowiedni obrazek. Dzieci przypisane do tej służby „wyjeżdżają” na wezwanie, pozostałe siedzą; sytuacja powtarza się analogicznie dla poszczególnych służb ratunkowych. Na hasło 112 (europejski telefon alarmowy) wszystkie służby śpieszą z pomocą.

5. Zabawa dydaktyczna „Ważne telefony”

Podział na grupy – koła w trzech kolorach: czerwonym, niebieskim, żółtym (załącznik nr 6). Każda grupa otrzymuje ilustrację, jako znak rozpoznawczy:

- I grupa: strażacy – kolor czerwony,
- II grupa: policjanci – kolor niebieski,
- III grupa: lekarze – kolor żółty.

Każdy zespół ma numer alarmowy i koła z podziału na grupy jako kierownice.

Nauczyciel jako operator numerów alarmowych odbiera zgłoszenia. Uczniowie ustalają, która grupa – pogotowie, straż pożarna czy policja – powinna wyjechać, aby udzielić pomocy. Odpowiedni uczniowie podnoszą do góry swoje koła jako kierownice, wchodzi do środka koła i okrążają je z odpowiednim sygnałem. Na hasło nauczyciela – podniesiony do góry lizak policjanta – uczniowie zatrzymują się i wracają na miejsca.

ZGŁOSZENIA:²

1. Halo! Tak rozumiem. Mały kotek wszedł na wysokie drzewo i nie może zejść. Już wysyłam pomoc. – Która drużyna powinna wyjechać do wezwania? – straż pożarna
2. Halo! Mała dziewczynka stoi sama na przystanku i płacze. Chyba zgubiła się rodzicom. – policja
3. Halo! Starsza pani przewróciła się na schodach. Nie może się podnieść. Skarży się, że boli ją noga. – pogotowie ratunkowe
4. Halo! Została pani okradziona? Już wysyłam pomoc. – policja
5. Halo! Z okna wydobywa się gęsty dym. – straż pożarna
6. Halo! Na drodze doszło do wypadku samochodowego, są ranni. – pogotowie ratunkowe

6. Samodzielne wykonanie karty pracy „Na pomoc – dzwoń tylko wtedy, gdy ktoś potrzebuje pomocy” (załącznik nr 7).

² www.edukacja.edux.pl/p-13719-na-pomoc-poznajemy-numery-alarmowe-scenariusz.php [data dostępu: 20.05.2015]

łączenie postaci: policjanta, strażaka, lekarza z odpowiednim numerem telefonu alarmowego. Kolorowanie numeru 112.

7. Wiersz „Numer alarmowy 112”³ www.bajkownia.org/czytaniebajek/3236-numer-alarmowy [data dostępu: 29.05.2015].

Nauczyciel recytuje wiersz o numerze alarmowym 112 (załącznik nr 8). Następnie wspólnie z dziećmi omawia wierszyk.

Nauczyciel zawiesza na tablicy arkusz papieru i hasła przedstawiające kolejne czynności, które należy wykonać wzywając służby ratunkowe. Informuje dzieci, że wspólnie stworzą planszę pt. HALO – WZYWAMY POMOC (załącznik nr 9), która będzie im przypominała, jak należy postępować w razie wypadku.

Uczniowie kolejno wybierają i przyklejają informacje w odpowiedniej kolejności.

Po zakończeniu zadania omówienie z uczniami każdego punktu planszy.

Przedstaw się.

Powiedz, gdzie jesteś.

Poinformuj, co się stało.

Nie rozłączaj się pierwszy.

Nigdy nie dzwoń dla zabawy.

8. Drama – odgrywanie scenki wzywania pomocy

Nauczyciel proponuje uczniom zabawę w parach: jedno dziecko leży na podłodze i udaje nieprzytomnego, drugie wzywa pogotowie według instrukcji z planszy. Scenkę należy odegrać kilka razy, wymieniając uczniów biorących w niej udział.

9. Podsumowanie zajęć

Nauczyciel zwraca uczniom szczególną uwagę na to, jak ważne jest szybkie wezwanie pogotowia i że nigdy nie należy dla zabawy dzwonić na numery alarmowe.

Uczniowie otrzymują naklejkę z numerem alarmowym 112 (załącznik nr 10) i po pokolorowaniu nakleją ją na swojej planszy.

Bibliografia:

1. Garstka E., Pogorzelska M., *Gdy potrzebna pierwsza pomoc*, „Wychowanie w Przedszkolu” 2011, nr 7, s. 59–60.
2. *Smok Edzio i Agatka uczą, jak żyć bezpiecznie*. Cz. 8, Wypyszyńska J., *Jak wezwać pomoc?*, „Życie Szkoły” 2013 [R. 68], nr 8, s. 23.
3. Śnieżek H., *Wezwanie pomocy*, „Edukacja dla Bezpieczeństwa” 2006, nr 5, s. 70–73.
4. Warzkiewicz M., *Na alarm*, „Wychowanie w Przedszkolu” 2014, nr 11, s. 42.
5. www.bajkownia.org/czytaniebajek/3236-numer-alarmowy [data dostępu: 29.05.2015].
6. www.bezpiecznypuchatek.pl/pdf/materialy_dla_nauczycieli.pdf [data dostępu: 20.05.2015].
7. www.edukacja.edux.pl/p-13719-na-pomoc-poznajemy-numery-alarmowe-scenariusz.php [data dostępu: 20.05.2015].

³ www.bajkownia.org/czytaniebajek/3236-numer-alarmowy [data dostępu: 29.05.2015].